

Yorick Goldewijk

*De chaos
in Loïs*

Met illustraties van Yvonne Lacet

Kinderboek voor de Maand van de Filosofie 2024

1

Maarten was er drie weken lang bang voor geweest: dat de bel zou gaan en dat haar stoel leeg zou zijn. En nu gebeurde precies dat.

De bel ging, haar stoel was leeg en bleef leeg, ook toen de meester de deur sloot en tegen de tafel begon te leunen, en zijn blik door de klas liet gaan en zijn handen hief om iedereen tot stilte te manen.

En de les te beginnen.

De les te beginnen zonder Loïs.

Drie weken lang had hij het eigenlijk wel geweten. De tweede helft van de zomervakantie was voorbijgekrópen. Loïs was niet meer naar de heuvel gekomen. De eerste helft nog wel. Toen waren ze er allemaal, en de zon scheen en de heuvel was van hen en van hen alleen, en de lucht hing vol met onbegrijpelijke en opwindende beloftes. Ze wisten allemaal wel dat Loïs ziek was en ook dat het ernstig was,

maar de zon en de heuvel en de opwindende dingen in de lucht waren erg overtuigend. Zelfs toen Loïs steeds korter kwam en steeds bleker werd, en ze verhalen hoorden over urineonderzoeken en röntgenfoto's, bleven ze allemaal in de zomer geloven. Nou ja, misschien niet echt. Maar ze deden ook niet helemaal alsof.

Toen was Klaas op vakantie gegaan en een paar dagen later ging Dunya ook. En toen Maarten en zijn broertje Arthur na een week logeren de heuvel weer beklommen, was alleen Sjuul er geweest, rommelend aan een paar oude fietsen, zoals altijd.

‘Is Loïs nog geweest?’ had Maarten gevraagd.

Sjuul had zijn hoofd geschud en was op een van zijn fietsen gesprongen en zonder nog een woord te zeggen de heuvel af geracet. Sjuul snapte maar de helft van alles wat er om hem heen gebeurde, maar soms was dat genoeg.

De laatste drie weken was Maarten alleen met Arthur overgebleven. En Arthur was Arthur. Een zesdegroeper die de hele dag in een oud, kapot rekenmachinehorloge dat ooit van hun vader was geweest commando's liep te blaffen tegen een onzichtbaar robotleger.

En Maarten was Maarten. Hij was niet bij

Loïs langsgegaan. Hij had drie weken lang zijn stomme kop in het zand gestoken.

‘Jongens en meisjes,’ begon de meester. ‘Jullie hebben misschien wel in de gaten dat we iemand missen.’

‘Loïs,’ klonk hier en daar in de klas.

‘Precies,’ zei de meester. ‘Loïs. Zoals sommigen van jullie al weten is Loïs ziek, en ze heeft net een zware operatie gehad. Dus ze zal voorlopig niet op school komen.’

‘Wat heeft ze?’

‘Loïs heeft kanker,’ zei de meester. ‘Dat is ernstig, maar er zijn een heleboel dingen die de dokters kunnen doen. Ze zijn vastbesloten haar beter te maken. Ik stel voor dat we met z’n allen een mooie kaart voor haar schrijven. Misschien kunnen Aisha en Marcel zo meteen even naar het centrum fietsen om er eentje te kopen. Dan schrijven we daar allemaal onze naam op. En een berichtje als je dat wil. Maarten, Loïs woont bij jou in de straat, toch?’

‘Ja,’ zei Maarten.

Dan ben je vast wel vaak bij haar op bezoek geweest de afgelopen weken?

Nee, meester, nul keer.

Waarom niet?

Omdat ik een sukkel ben en omdat ik dan alleen zou zijn met haar en ze naar niks anders zou kunnen kijken dan mijn rode kop.

‘Dan wil je de kaart vast wel even bij haar langsbrengen na school, toch?’

‘Eh...’ stamelde Maarten. Hij zag de hele klas naar hem kijken en hij voelde zijn stomme hoofd al gloeien. ‘Ja... natuurlijk...’

De kaart waar Marcel en Aisha mee terugkwamen was stompzinnig en foeilelijk, zoals zulke kaarten dat altijd zijn. ‘Get well soon!’ stond erop, en een muis die een pleister op de slurf van een olifant plakte. Alsof Loïs een pleister nodig had. Maarten las wat de anderen op de kaart schreven en kopieerde een beetje van de een en een beetje van de ander.

Het werd: ‘Beste Loïs, ik hoop dat je snel weer naar school kan.’

Wat een neptekst. ‘Beste Loïs’ – waar sloeg dat nou op? *Geachte mevrouw L. Kannemaker, ik doe mijn uiterste best zo afstandelijk mogelijk te doen, want ik ben een loser.*

Maar doorkrassen kon natuurlijk niet.

Pech dan maar.

De rest van de schooldag was Maarten maar

half aanwezig. En toen de bel ging en hij naar huis liep terwijl elke cel in zijn lichaam zich ervan bewust was dat hij zo dadelijk bij Loïs voor de deur zou staan met die stomme kaart in zijn hand, zonk de moed hem in de schoenen. Hij haatte zichzelf op dit soort momenten. Waarom was hij niet wat meer zoals Klaas? Die deed alles gewoon. Die dacht er niet eens over na. Bij Klaas ging alles vanzelf. Hij zoefde overal gladjes doorheen, als een Tesla. Maarten was meer een winkelkarretje met zo'n irritant zwabberwielkje.

Zou hij Klaas anders niet bellen? Vragen of hij meeging? Dat zou alles zo veel minder ongemakkelijk maken. Hij kon hem bellen en dan bij Loïs voor de deur afspreken.

'Gast,' was het eerste wat Klaas zei toen hij opnam.

'Gast,' zei Maarten. 'Alles woekie?'

'Woekie. Met jou?'

'Ja, woekie. Hé, ga je mee naar Loïs?'

'Hoe is het met haar?'

'Niet zo goed. Ik heb een kaart van mijn klas. Die ga ik langsbrengen. Ga je mee?'

'Heb je haar nog gezien?'

‘Nee.’

‘Niet meer op de heuvel?’

‘Nee.’

‘Vandaag op school?’

‘Ze was er niet.’

Stilte aan de andere kant.

‘Vandaar die kaart,’ zei Maarten.

‘Gast,’ zei Klaas.

‘Ja,’ zei Maarten. ‘Zeg dat wel.’